

**DEN XXII NORSKE UNIFIL-KONTINGENTEN
I SØR-LIBANON**

Tilhører

CPL Tommy Rasmussen

Kont. XXII - XXIII

6878 Loen

MINNEBOK

FOR

**DEN NORSKE FN-STYRKEN
I LIBANON**

KONTINGENT XXII

28. NOVEMBER 1988-29. MAI 1989

MILITÆR
FOR
DEN NORSKE FN-STYRKER
I LIBANON
KONTINGENT XXII

UTGITT AV
PRESSE-OG INFORMASJONS SEKSJONEN
NORBATT XXII
TEKST, FOTO OG LAY-OUT.
PIO, KAPTEIN STEIN HEIDAL
ASS PIO, FENRIK TROND AHLSEN

COPYRIGHT 1989

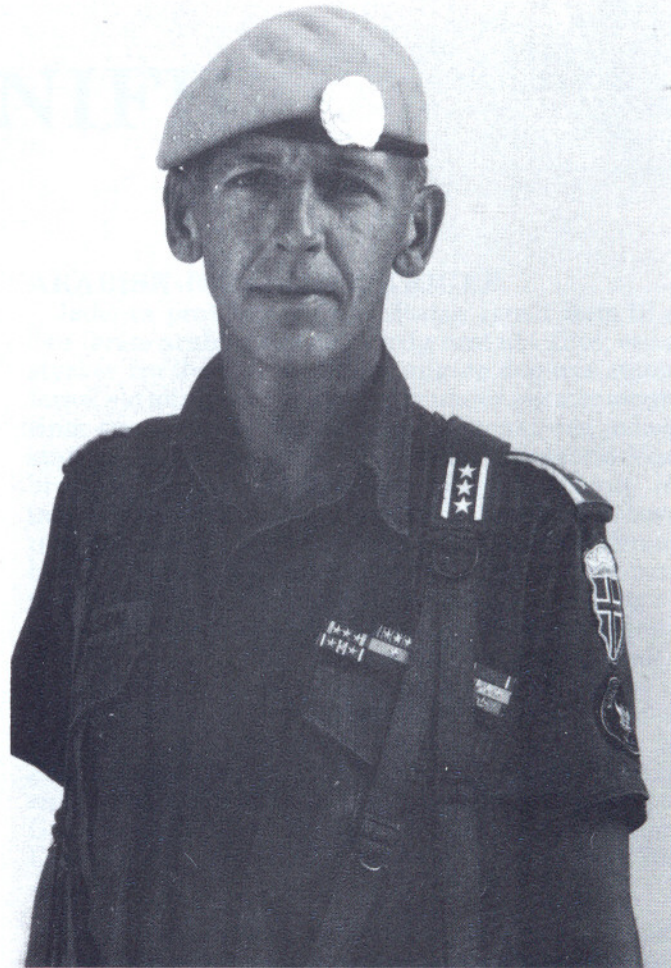
Alle oss som har tjenestegjort i kontingent XXII vil komme hjem med mengder av minner og inntrykk etter tiden i Libanon. Denne boken er ikke ment som en komplett og utfyllende samling av alt som har skjedd i løpet av disse seks månedene. Det viktigste er imidlertid med, sammen med en god del bilder fra både posisjoner og dagligliv ved avdelingene. Ta frem boken av og til, som en liten hjelp til å gjenoppfriske minner om steder, hendelser og mennesker som vil være en del av oss heretter. Takk for tiden sammen i kontingent XXII!

Stein Heidal
PIO

Trond Ahlsen
Ass PIO

VÅR TID I LIBANON

Vi har vært i Libanon som gjester med det viktige oppdrag å bidra til fred i området. Det har vært en tid full av opplevelser og erfaringer. Vi har fått se hvordan krig kan ødelegge et land og tildels også menneskene som bor der.

Vårt arbeide har bidratt til å begrense krigshandlingene og derved til å spare menneskeliv. Vi kan med rette være stolt av at Norge bruker noen av sine beste soldater i arbeidet med å skape fred i dette for oss så fjerntliggende område.

Det er i samsvar med de beste norske tradisjoner å hjelpe de som har det vanskelig. Vi som har deltatt i NORBATT XXII vil nok alltid ha våre tanker rettet mot dette krigsherjede landet.

Jeg har som bataljonssjef hatt gleden av å kunne registrere stort pågangsmot og en arbeidsinnsats langt ut over det normale for å løse oppdraget. Alle har bidratt meget positivt til at det skulle bli gode resultater av vårt arbeide, og vi har mye bra å kunne se tilbake på. Ved siden av å kunne gjennomføre den rutinemessige tjenesten på en utmerket måte, så har vi også bemerket oss med prosjekter av varig verdi. Den viktigste begivenheten var nok åpningen av vår egen vei til Chebaa den 2. mai 1989. Partenes mulighet til å legge press på oss ved å nekte oss adgang til Chebaa er derved ikke lengre til stede.

En annen hovedbegivenhet er at vi har påbegynt arbeidet med å samle styrken i Saqi i en egen leir.

Kontingent XXII har bemerket seg på en meget positiv måte. Den har forsterket det gode renommé NORBATT har opparbeidet siden UNIFIL ble etablert i 1978. Dere har gjennom deres gode arbeide gjort det lett for meg som bataljonssjef. Jeg takker dere særlig for den støtte dere gav meg i den tiden som mange ville ha meg fjernet fra min stilling. Jeg takker hver enkelt av dere for innsatsen.

Jeg er stolt av å ha fått være deres sjef.

Jan Erik Karlsen

**Jan Erik Karlsen
Oberst II
Bataljonssjet**

VAR
TID I
LIBRARIUM

MIDT-ØSTEN, LIBANON OG UNIFIL

MIDT-ØSTEN

Problemene som i Libanon har foranlediget etableringen av UNIFIL, er sammenfallende med problemet som har skapt den såkalte Midt-Østen -konflikten. Denne politiske og militære konflikt har eksistert siden 1948, da Israel ble opprettet som selvstending stat. I hele perioden etter 1948 har det hersket krigstilstand i Midt-Østen, og flere åpne kriger har brutt ut. Kjernen i Midt-Østen -konflikten er det palestinske spørsmål, skjebnen og framtiden til det palestinske folket, som utgjorde majoriteten i territoriet som ble til Israel i 1948.

Etter det tyrkiske (ottomanske) nederlag i den 1 verdenskrig, ble Palestina på San Remo-konferansen i april 1920 gitt Storbritannia som mandatområde under Folkeforbundet. I 1946 fikk en del av mandatområdet selvstendighet med navnet Jordan (Transjordan opprinnelig).

I april 1947 avsto Storbritannia ansvaret over Palestina, og henviste landets framtid til FN. Generalforsamlingen i FN vedtok 2 november 1947 en resolusjon som gikk inn for å dele Palestina i seks deler, hvorav tre (56% av arealet) skulle utgjøre en jødisk stat. Jerusalem skulle være en internasjonal sone, administrert av FN.

Da britene formelt og endelig trakk seg ut av mandatområdet Palestina 14 mai, ble staten Israel øyeblikkelig proklamert, og FN-planen aldri satt ut i livet.

Forut for opprettelsen av staten Israel, hadde det vært omfattende arabisk motstand mot økende jødisk innvandring til Palestina. I 1920 utgjorde jødene bare 8% av befolkningen i Palestina, og eide bare 2% av jorda. Etter omfattende ulovlig innvandring, var den jødiske befolkningen på ca 650,000, eller ca 40% i 1948.

De jødiske organisasjoner som arbeidet for opprettelsen av en jødisk stat, tok også militære midler i bruk for å nå målet. De militære gruppene Haganah, Palmach, Irgun og Stern kjempet alle en geriljakrig for å vinne fram. Deres aksjoner var sterkt medvirkende til at britene oppga sitt mandatansvar, og etter dannelsen av staten Israel, ble Haganah omdannet til den nasjonale, israelske hær, i dag kjent som IDF.

ARABISK-ISRAELSKE KRIGER

Jødernes proklamering av staten Israel førte til at den første arabisk-israelske krig brøt ut i 1948, ved at styrker fra Jordan og Egypt angrep den nye staten. Israel slo angrepet tilbake, og la under seg mer territorium enn hva FN-planen hadde tiltenkt den jødiske staten. Jerusalem ble delt. Jordan okkuperte Vestbredden, Egypt Gaza-stripen. En våpenhvile ble inngått mellom partene, og FN's første fredsbevarende operasjon ble lansert for å overse at avtalen ble holdt. "United Nations Truce Supervision Organization" (UNTSO). På 50-tallet rustet Egypt opp, og ble av Israel betraktet som en trussel. Etter at president Nasser i juli 1956 nasjonaliserte Suez-kanalen, inngikk Israel en hemmelig pakt med Frankrike og Storbritannia, og innvaderte Egypt gjennom Sinai i oktober, med påfølgende militær intervensjon fra Frankrike og Storbritannia, mot egypterne. Ikke før en FN-styrke ble satt inn, trakk Israel seg til slutt ut av Gaza i mars 1957. FN-styrken var United Nations Emergency Force (UNEF), hvor Norge som i UNTSO-deltok.

Etter fredsslutningen hersket en spent situasjon mellom Israel og de arabiske stater, samtidig som palestinsk gerilja ble støttet av araber-landene i sin kamp mot Israel.

I mai 1967 mobiliserte Egypt, Jordan, Syria og Israel alle sine armeer, og 5 juni gikk Israel til et overraskende angrep mot flyplasser i Egypt, Irak, Jordan og Syria. Etter seks dagers kamper var den tredje arabisk-israelske krig over, og Israel hadde okkupert Sinai og Golan-høyden.

Den fjerde krigen brøt ut i oktober 1973, da egyptiske styrker krysset Suez-kanalen, brøt gjennom den israelske Bar Lev-linjen og gjenerobret deler av Sinai. Samtidig angrep Syria på Golan. Etter vel to ukers kamper ble en våpenhvile vedtatt etter initiativ fra FN, og en ny FN-styrke ble sendt til området for å danne en buffer mellom partene. UNEF II. I 1974 ble en FN-styrke satt inn på Golan. "United Nations Disengagement Observer Force" (UNDOF).

I 1978 begynte de såkalte Camp-David forhandlingene mellom Egypt og Israel, med USA's president Jimmy Carter som mekler. De førte til to rammeavtaler om fredelig sameksistens mellom de to land, og en fredsavtale ble undertegnet 27 mars 1979. Initiativet til fredsprosessen ble tatt av Egypts president Anwar el-Sadat, som i desember 1977 besøkte Israel og talte i den israelske nasjonalforsamling, Knesset. Sammen med statsminister Menachem Begin ble Sadat tildelt Nobels fredspris for denne avtalen. Avtalen innebar blant annet en israelsk tilbaketrekning fra Sinai, og følgelig ble UNEF II trukket ut.

LIBANON

I oldtiden tilhørte dagens Libanon det fœnikiske riket, og en rekke arkeologiske minner finnes fra den tid, blant annet i Tyr, Baalbek og Byblos. Tyr og Saida var begge blant de viktigste handelssentra for ca 5000 år siden, og handelen gikk blant annet med det gamle Egypt.

Gjennom tidene har det territorium som senere ble til Libanon ligget under forskjellige utenlandske herrer - som en del av de egyptiske, assyriske, persiske, makedonske og romerske riker. Tidlig på 600-tallet ble islam introdusert i Libanon, men kristne samfunn levde i relativt stor frihet under muslimsk styre. Fra Tripoli og Saida falt for korsfarerne i 1109-10, og til det kom under mamelukkenes styre i 1291, var mye av Libanon styrt av de kristne korsfarere. I tidsrommet 1516 og frem til slutten av 1 verdenskrig, ble Libanon styrt av ottomanerne (tyrkerne), og landet kom igjen under muslimsk styre. De kristne holdt først og fremst til i Libanon-fjellene nordøst for Beirut.

Etter Tyrkias nederlag under den 1 verdenskrig, kom Libanon under fransk styre. Frankrike ble gitt Libanon som mandat-område under San Remo konferansen i 1920, og proklamerte samme år staten Stor-Libanon.

I 1926 fikk Libanon sin første grunnlov, og landet ble republikk. En fransk-libanesisk avtale om selvstendighet ble undertegnet i 1936, men ikke satt ut i livet.

I 1940 kom Libanon under Vichy-Frankrikes kontroll, men ble i 1941 okkupert av britiske og frie franske tropper.

I 1943 erklærte Libanon seg som selvstendig stat, med Bishara Khoury som president og Riad Solh som statsminister.

NASJONALPAKTEN

Fra 1943 stammer den såkalte nasjonalpakten, som definerer maktfordelingen mellom de religiøse grupperingene i Libanon, og som i vår tid er en av kildene til borgerkrigen.

Den fastsetter at landets president alltid skal være en kristen, at statsministeren skal være sunni-muslim, mens shiia-muslimene besetter posten som president for nasjonal-forsamlingen. Hær sjefen skal være en maronitt (kristen), mens hans stabssjer skal være druser.

Også i nasjonalforsamlingen er det fastlagt hvor mange representanter hver av de religiøse grupperinger skal ha. Tilsammen består forsamlingen av 99 medlemmer, hvorav 55 kristen. I alle deler av forvaltningen skal forholdstallet mellom kristne og muslimer være som fem til fire. Mellom de to muslimske gruppene, sunnier og shiiaer, har sunniene en representant mer (20).

RELIGIØSE GRUPPER

Nasjonalpakten, og maktfordelingen mellom religiøse grupperinger, en basert på et tallmessig forhold mellom kristne og muslimer, og mellom sunnier og shiiaer som i dag ikke lenger holder stikk. Libanons folketall er usikkert og baserer seg i dag på anslag. Ifølge FN-overslag var folketallet 2,653,000 i 1983, andre oppgaver antyder vel 3 millioner.

Fordelingen mellom de ulike religiøse grupperinger er også høyst usikker, men et anslag fra 1977 går ut på at de kristne utgjorde vel 35% av befolkningen, muslimene 53% og druserne 7%. Druserne regnes om en egen religiøs gruppering, og ikke som muslimer, selv om deres religion opprinnelig har sitt utspring i islam. Blant muslimene anslås sunniene å telle 26% og shiiane 27%. Det er grunn til å tro at forskjellen i dag er større i shiiaenes favør, og at de er den største religiøse gruppering i Libanon.

Største religiøse grupperinger (anslag i % 1977).

1. Shiiaer	27%
2. Sunnier	26%
3. Maronitter	23%
4. Drusere	7%
5. gresk-ortodokse	7%

PALESTINERNE

Som en følge av opprettelsen av staten Israel i 1948, og den terror som fulgte denne prosessen, strømmet palestinske flyktninger til Libanon. Som libanesere er palestinerne også arabere, noen gang betegnet som Palestina-arabere, etter deres hjemland, Palestina.

FN har en egen organisasjon til å arbeide for palestinske flyktninger - United Nations Relief and Works Agency for Palestinian Refugees (UNRWA) - og denne hadde pr juni 1985 registrert totalt 2,093,545 Palestina-flyktninger i Midt-Østen. Av disse var 263,539 bosatt i Libanon, av disse 135,941 i leire.

Mange palestinere bosatt i Libanon er ikke registrert som flyktninger, totalt kan det dreie seg om over 400,000. Etter sammenstøtet mellom palestinske organisasjoner og jordanske myndigheter i 1970, ble Den palestinske frigjørings-organisasjonen (PLO) tvunget til å flytte sitt hovedkvarter fra Amman, og valget falt på Beirut. Sammen med PLO-ledelsen fulgte en ny strøm av palestinske flyktninger til Libanon. PLO er av FN anerkjent som det palestinske folkets eneste rettmessige representant, og har observatørstatus i verdens-organisasjonen. PLO er også medlem av Den arabiske liga, som i 1969 sto bak den såkalte Kairo-avtalen, hvor PLO med libanesiske myndigheters samtykke blir gitt anledning til å opprette militære baser på libanesisk territorium.

PLO opprettet flere slike, i de større byene og i Sør-Libanon, hvor det ble rettet nålestikksangrep mot Israel (med palestinske øyne. Okkupert Palestina).

Palestinerne og PLO etablerte etter manges oppfatning en "stat i staten" i Libanon, med egen militær styrke, egen industri og forretningsvirksomhet. Flere steder i landet var det gnisninger mellom palestinere og libanesere og palestinerne ble også stilt i miskreditt gjennom israelske hevnaksjoner mot mål i Libanon på grunn av palestinske angrep mot Israel. Hevnaksjonene var rettet både mot palestinske og libanesiske mål, militære som sivile.

BORGERKRIG

Det er vanlig å regne borgerkrigens utbrudd i Libanon til 1975 men allerede i 1958 fant den første runde sted, de unge nasjonalister inspirert av Nassers pan-arabisme revolterte mot den kristne, konservative, president Camille Chamoun. En ung generasjon muslimer begynte da å kreve en mer rettferdig fordeling av den politiske makt i Libanon, og en politikk for å bygge bro over de store sosiale skillene i landet.

Hva man vanligvis tenker på som den libanesiske borgerkrig, startet våren 1975, og den enkeltstående handling som oftest trekkes fram som krigens påbegynnelse, var falangistiske soldaters angrep på en buss 13 april, hvor 27 palestinske passasjerer ble drept.

Andre kan hevde at krigen startet ved at hæren grep inn mot en demonstrasjon som i Saida i februar støttet muslimske fiskeres økonomiske krav mot maronittiske (kristne) forretningsmenn.

Forklaringen på borgerkrigen er grovt sett todelt. Den har religiøse overtoner, og det er en krig rettet mot palestinernes fotfeste i Libanon. Ingen av delene er alene riktig. Det er mer korrekt å si at den libanesiske borgerkrigen har sitt utspring i sosiale og politiske krav fra en underprivilegert del av befolkningens side-shiaene.

Shiaene er i dag den største av de religiøse grupperingene i Libanon, men har minst makt. Shiaene utgjør også den økonomisk dårligst stilte del av befolkningen, og krigen har i stor grad vært en kamp om politisk makt og bedre økonomiske/sosiale kår for shiaene. PLO hadde ikke noe opprinnelig ønske om å delta i borgerkrigen, men enkelte palestinske grupperinger sluttet seg til en allianse av libanesiske venstreorganisasjoner, og kampene sto mellom denne og kristne grupperinger organisert i en forent front på den andre siden.

ISRAELSK INVASJON

11 mars 1978 gjennomførte en palestinsk geriljagruppe et raid inn i Israel, og under et angrep på en buss ved Tel Aviv ble 35 mennesker drept.

Israel svarte tre dager senere med å gå til invasjon av Libanon. Med bakkestyrker på 20-25,000 mann, støttet av stridsvogner, artilleri, fly og marinefartøyer, invaderte Israel for å skape en "sikkerhetssone" nord for sin grense. Invasjonen var dels en hevnaksjon for den palestinske gerilja-aksjonen i Tel Aviv, men fra israelsk side også et forsøk på å forhindre framtidige palestinske angrep. En av målsettingene var derfor å utrydde de palestinske basene i Sør-Libanon. Israelerne møtte palestinsk motstand, men klarte å innta flere av deres baser, blant dem Naqoura, Khiam, Raschayya al Foukhar og Ebel es Saqi.

Da en våpenhvile ble oppnådd 21 mars hadde israelerne bitt seg fast i et belte fra den israelske grensen og til Litani-elven. 19 mars hadde FN's sikkerhetsråd vedtatt en resolusjon som krevde full israelsk tilbaketrekning, og som gikk inn for å danne en fredsbevarende styrke for å påse at Israel trakk seg ut av Libanon. "United Nations Interim Force In Lebanon" (UNIFIL).

UNIFIL

United Nations Interim Force In Lebanon (UNIFIL) ble opprettet gjennom vedtak i FN's sikkerhetsråd 19 mars 1978, etter at den libanesiske regjering hadde levert klage over den israelske invasjonen av Sør-Libanon 15 mars. I sin protest slo regjeringen fast at den ikke var ansvarlig for det palestinske nærværet i den sørlige del av landet, og at den ikke hadde noen forbindelse med palestinske kommandooperasjoner.

Etter forslag fra USA, vedtok sikkerhetsrådet 19 mars sin resolusjon 425 (1978, der det kreves at Israel skal trekke seg helt ut av Libanon. Resolusjonen slår også fast etableringen av UNIFIL, som får som sitt mandat å.

— bekrefte tilbaketrekningen av israelske styrker, — gjenopprette internasjonal fred og sikkerhet, og — bistå den libanesiske regjering i å ta tilbake den effektive autoritet over området."

UNIFIL skulle settes sammen av FN's medlemsland, og skulle etableres så snart som mulig og i samarbeid med UNTSO. For å unngå forsinkelser, ble to avdelinger fra allerede eksisterende operasjoner i Midt-Østen avsett til UNIFIL, et forsterket iransk kompani fra UNDOF og et svensk fra UNEF, samt et logistikk-element og en sambandsgruppe fra den kanadiske UNEF-kontingenten.

21 mars aksepterte generalsekretæren tilbud fra Frankrike, Nepal og Norge om å sende styrker, deretter fra Nigeria og Senegal. De første franske styrkene ankom 23 mars, nordmennene en uke senere og nepaleserne i midten av april.

ISRAELSK INVASJON 1982

I juni 1982 invaderte Israel igjen Sør-Libanon i den såkalte "Operasjon fred i Galilea"-kampanjen.

Israelske styrker tok seg gjennom UNIFIL's område på flere akser, og UNIFIL's enheter ble instruert til kun å treffe defensive tiltak.

Invasjonen startet 7 juni og to dager senere lå hele UNIFIL's operasjonsområde innenfor det israelsk-okkuperte territoriet. Ikke før i 1985 trakk Israel seg ut igjen, men heller ikke da helt og fullt.

Igjen ble en såkalt "sikkerhetssone", som inkluderer Enklaven, men som går noe lenger nord, og som også inbefatter deler av UNIFIL's område, blant annet hele NORBATT.

Israel har til enhver tid ca 1100 mann inne i denne sonen og betraktes av FN og UNIFIL fortsatt som okkupasjonsmakt.

NORGE I UNIFIL

Norge har vært med i UNIFIL helt fra starten av og satte i 1978 inn fire avdelinger. NORBATT (infanteribataljon), NORMAINTCOY (verkstedkompani), NORMEDCOY (feltsykehus) og NORAIR (helikopterving), samt et HQ-element.

I dag deltar vi med NORBATT og NORMAINTCOY, samt et HQ-element på ca 50 mann, militærpolitiet ved UNIFIL's MP-kompani inkludert.

Nordmenn tjenestgjør også ved MP-og MOVCON-elementer i Tyr og Beirut. Nordmenn som tjenestegjør som observatører i UNTSO er også tilknyttet UNIFIL gjennom Observer Group Lebanon (OGL).

MIDDEL-
HAVET

LIBANON

Litani

Litani

FINBATT

TYR

TYR POCKET

GHANBATT

QUANA
FMR

FIJIBATT

TIBNINE
NORMAINTCOY

IRISHBATT

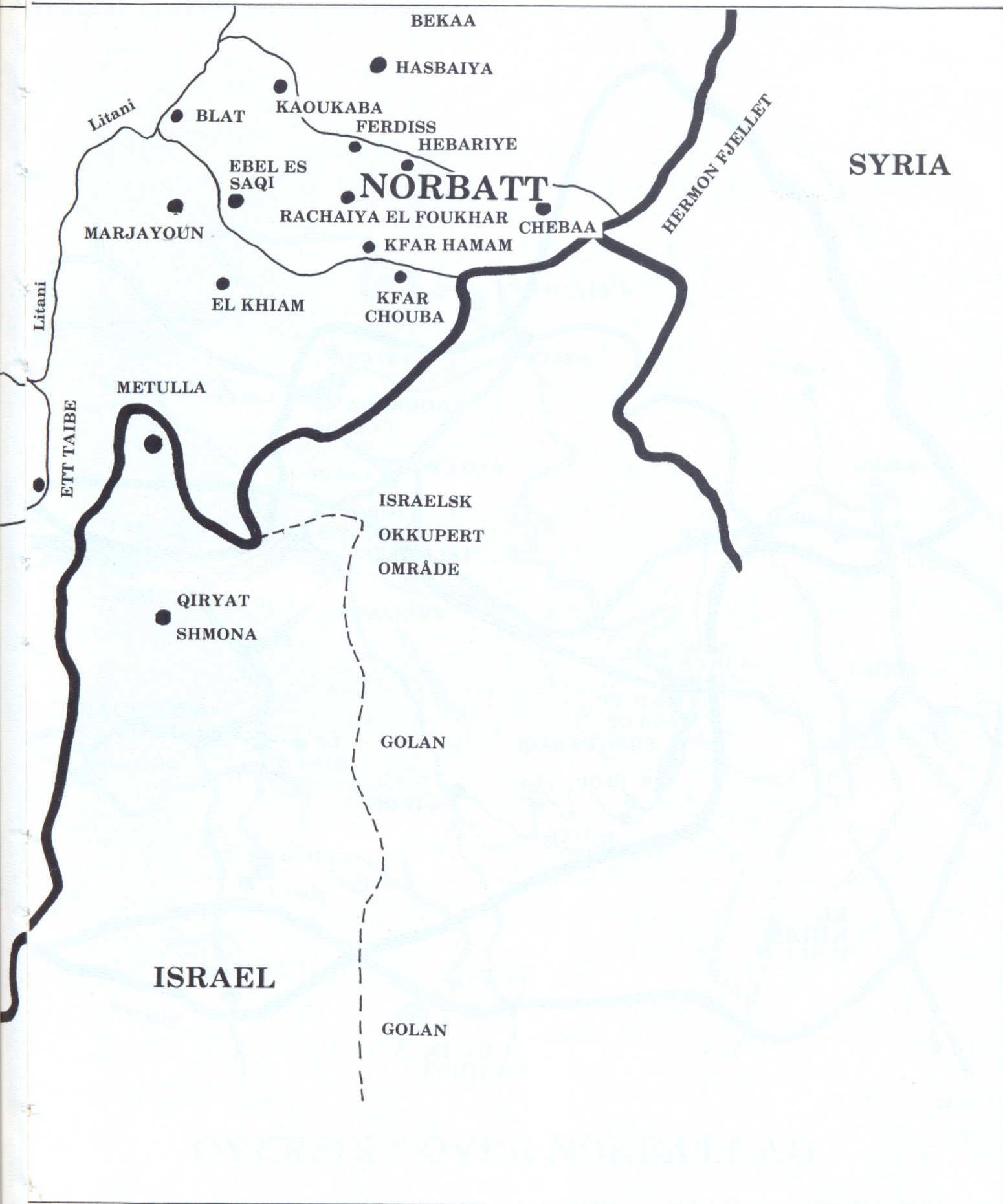
NEPBATT

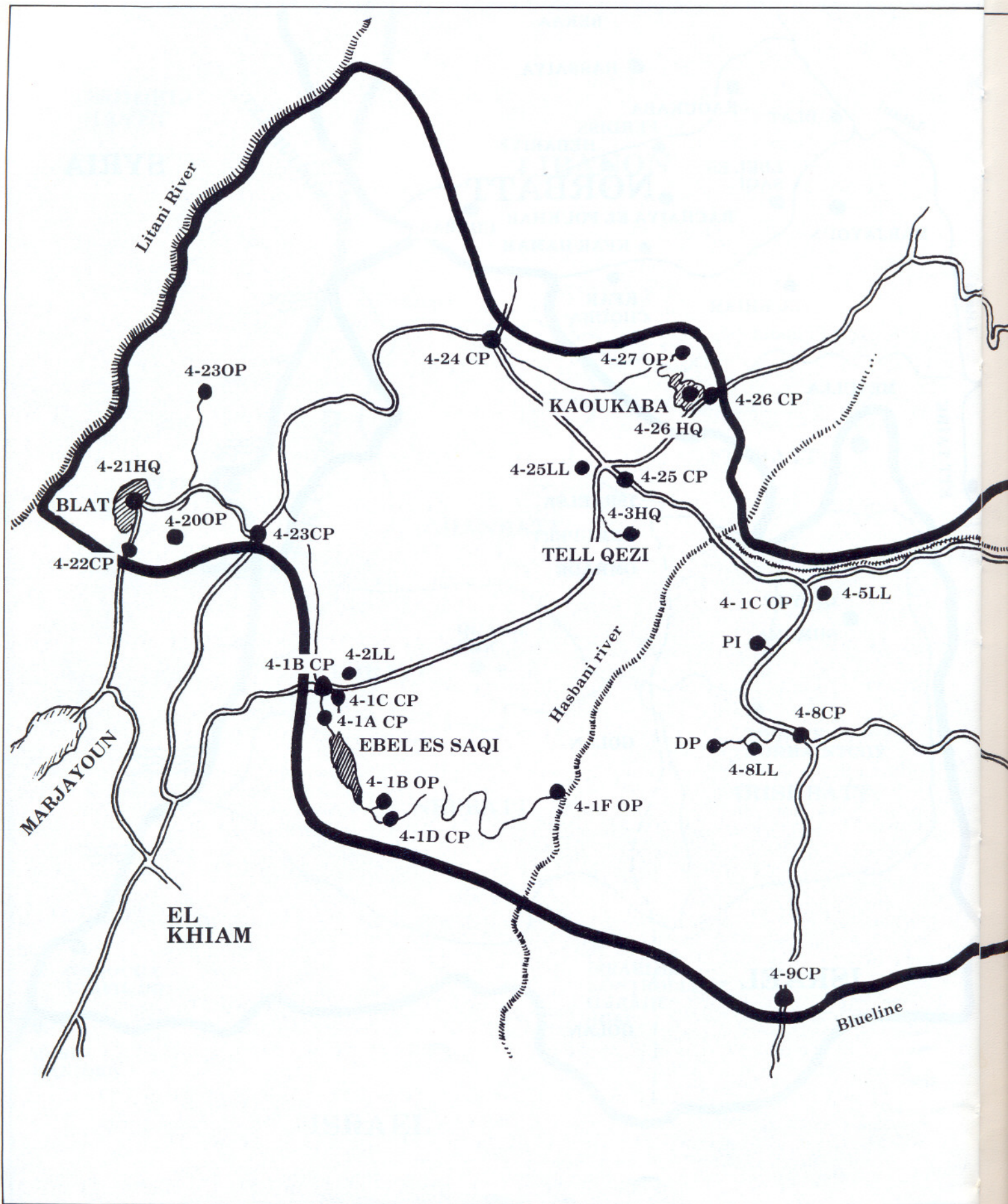
ISRAELSK
KONTROLLERT
OMRÅDE
(ICA)

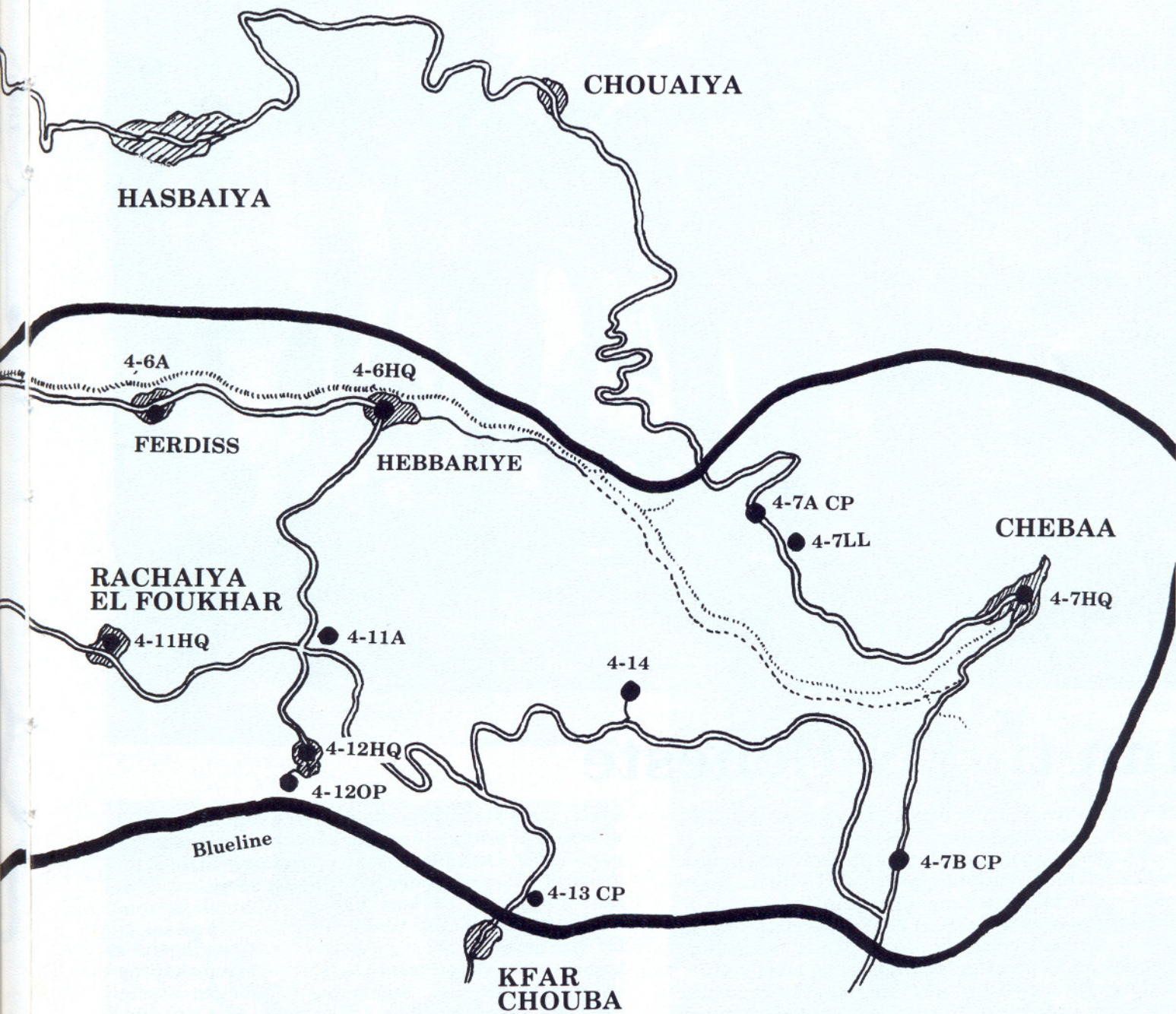
NAQOURA
UNIFIL HQ

ROSH
HANIQRA

ISRAEL

OVERSIKT OVER NORBATT AO

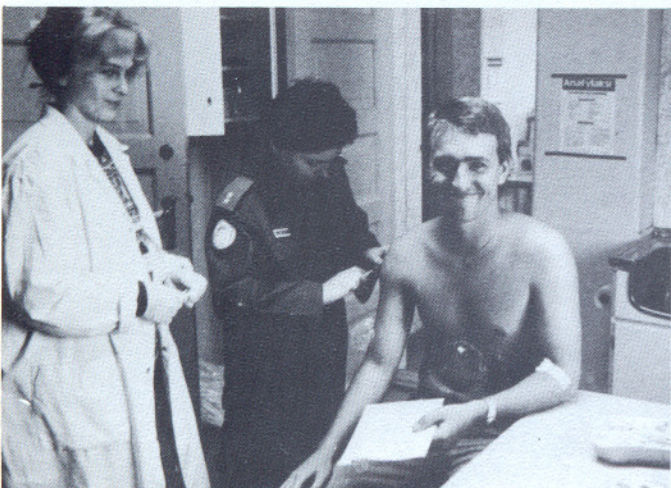

Inn til FN-tjeneste

En råkald høstmorgen ble vårt første møte med FN-tjenesten. Småhutrende og kanskje litt usikre på hva vi nå hadde gitt oss ut på, ankom vi Sør-Gardermoen for å ta fatt på forkurset til tjenesten i UNIFIL. Noen kommer rett fra førstegangstjenesten, andre fra militære stillinger og de fleste av oss fra en relativt trygg og rolig sivil tilværelse. Motivasjonen er forskjellig. Noen vil ha forandring, andre lider kanskje av den gamle norske utferdstrangen som fikk vikingene til å farte halve jorda rundt. Noen vil gjerne oppleve andre kulturer og møte andre mennesker, andre gjør det for å bedre på økonomien, og atter andre vil gjøre en tjeneste for fredens sak. Arbeidsledighet er også et moment som veier tungt for enkelte av oss.

Etter køer for å få utsyr, bekledning, våpen, mat, penger, legesjekk, utallige sprøyter og et sted å sove, så er utdannelsen i gang. Fra tidlig morgen til seiv

kveld lærer vi om oppdraget vårt, hvordan det skal utføres. Får orienteringer om konflikten i området og partene der. Det ekserseres og skytes og drilles i oppførsel på CP'er og under patruljer og så videre. Mye skal absorberes på kort tid, og spørsmålene som dukker opp er i mange tilfeller flere enn de svarene vi får. Men etterhvert blir det soldater av oss, og lagånd og kameratskap vokser fram. Og etter som kunnskapene sitter som de skal, kommer avreisedagen stadig nærmere. Og plutselig en dag er det vi som står oppstilt for avmarsj til flyplassen. Nå gjenstår det å se om tjenesten blir slik i har forestilt oss den, og om vi kan bruke kunnskapene våre under helt andre forhold enn dem hjemme på Sør-Gardermoen eller Hauerseier. Uansett har vi nå begynt på en periode ingen av oss noen gang vil glemme, hverken på godt eller ondt.

Handover

28. november 1988 var det "Handover". Norbatt XXI gikk over i historien, og Norbatt XXII begynte offisielt på sin seks måneder lange tjenesteperiode.

Seremonien foregikk på Steinmyra i Ebel Es Saqi. Bataljonssjefen, oberst Jan Erik Karlsen, hadde enda seks måneder igjen av sin kontrakt, så det ble ingen handover av kommandoen. Men ny nestkommanderende i bataljonen og nye sjefer i to an de tre kompaniene i Norbatt fikk overlevert kommandoen over sine avdelinger av forgjengerne.

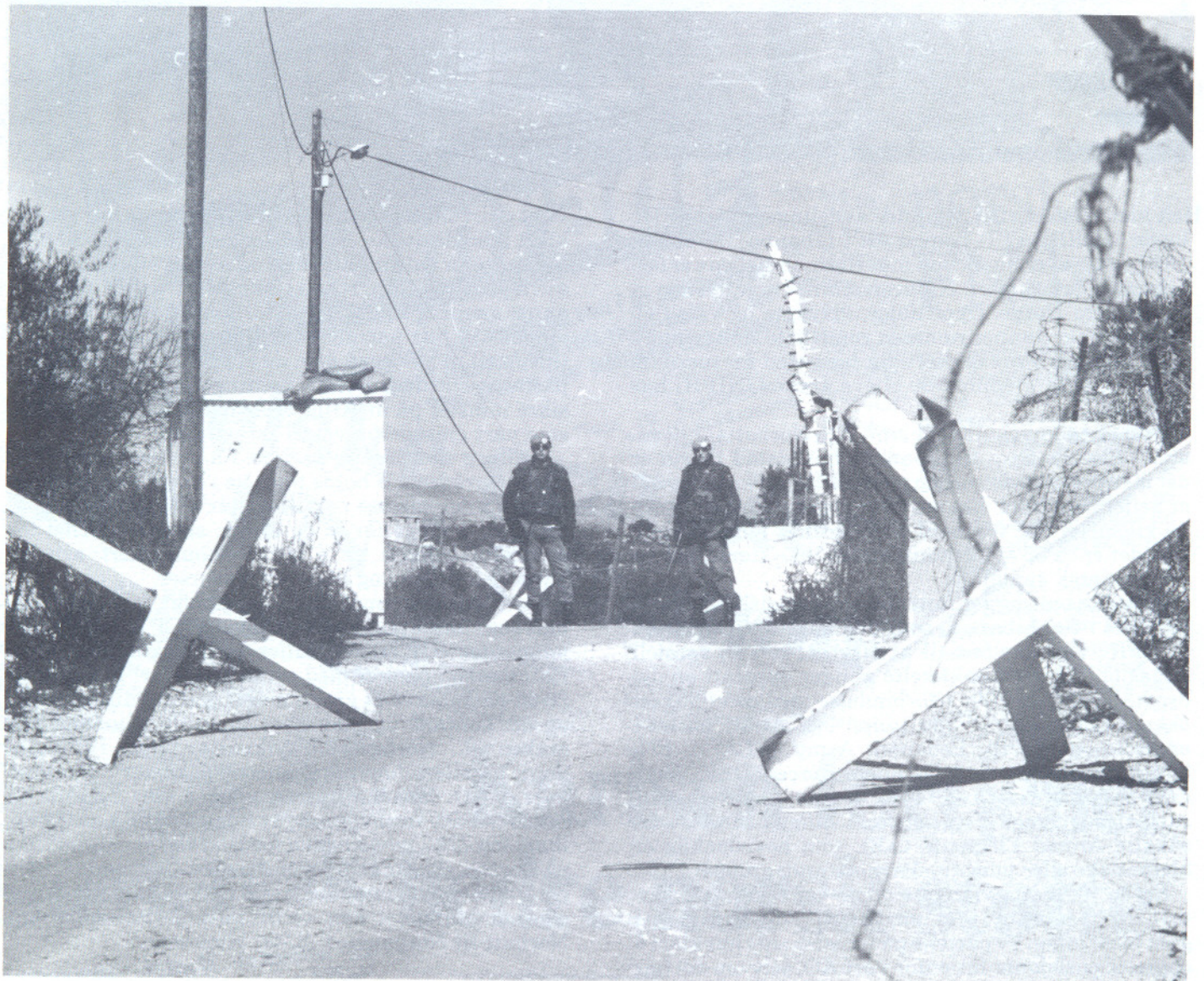
Tilstede var også en rekke gjester, så som mouchtarene fra en del av byene i Norbatts ansvarsområde, fremstående borgere, sivile med tilknytning til Norbatt og flere høyere offiserer fra de andre UNIFIL-bataljonene.

For dem som skulle reise, markerte handoverparaden slutten på seks eller tolv måneders tjeneste i Norbatt. Noen var glade for å sette kursen hjemover, mens andre ga tydelig uttrykk for at de mer enn gjerne kunne tenke seg en periode til. Særlig de sistnevnte var gode å lytte til for mange av de nyankomne i XXII. Det ga løfter om en hard og krevende, men samtidig meningsfylt og trivelig tjeneste det neste halve året. For nå var vi i gang på alvor, og det var vi som nå skulle stå for fortsettelsen av den gode tradisjonen med bevaring av freden som tjueen kontingenter har skapt før oss. Nå var det vår tur.

I tjeneste

Det ble ingen myk overgang til tjenesten i hverken Norbatt eller de andre norske avdelingene i UNIFIL. For mange bar det rett avgårde "på jobb" før de omtrent hadde fått pakket ut sekken. Og det kunne bli litt av en overgang fra tross alt fredelig trening i Norge til å havne rett på CP-tjeneste like etter ankomst. Nå var det alvor, og våpnene hadde skarp ammunisjon i magasinene. Men roen ble bevart, både på CP'er, i OP'er på patruljer og i tjenesten forøvrig. Vi slapp alvorlige episoder som ofte oppstår når nytt mannskap kommer. Kontingenten fikk en god start. Også i forbindelse med leirarbeider fikk tjenesten en brå start for mange, men humøret var likevel upåklagelig, selv om man etter vakta måtte til å lempe stein eller blande sement for å gjøre sine egne posisjoner sikrere, slik bildet fra 4-3HQ viser (t.høyre). Bildet under er fra 4-9CP.

NORBATT

Helt alene, isolert fra de andre avdelingene i UNIFIL, ligger NORBBATT. Lengst øst i Libanon, fra 600 til 1500 meter over havet opp mot Hermon-fjellene er 660 nordmenn stasjonert. Naturen minner mye om den vi kjenner fra Norge. Dype daler, åsrygger og ville fjellformasjoner danner rammen rundt åtte små og store byer som har vært midlertidig hjemsted for tusenvis av nordmenn gjennom de elleve årene UNIFIL har eksistert.

I Libanon er avstandene små. Fra Norbatts "hovedstad" Ebel Es Saqi til Libanons hovedstad Beirut er det ikke mer enn drøye fem mil i luftlinje. Norbatts AO er heller ikke stort. Fra øst til vest er avstanden rundt 15 kilometer, og fra nord til sør rundt fem. Flateinnholdet er ca 55 kvadratkilometer, ikke større enn en vanlig norsk kommune.

Hele Norbatt ligger innenfor det israelskokkuperte området i Sør-Libanon, som den eneste bataljonen i UNIFIL. Det har ført til at Norbatt er i en spesiell situasjon, og det har enkelte ganger oppstått en del dramatiske hendelser i forbindelse med at vi har en okkupasjonsmakt så nær innpå oss. Andre parter i området er South Lebanon Army (SLA) i FN-terminologien benevnt De Facto Forces (DFF), General Security Service (GSS). Begge disse partene samarbeider med Israelerne. I tillegg finnes det såkalte Armed Elements (AE), som hovedsaklig er libanesiske eller palestinske motstandsgrupper.

En av Norbatts viktigste oppgaver er å holde partene fra hverandre i vårt område, noe vi lykkes meget godt med. Ingen av partene på Israelsk side har klart å opprette posisjoner innenfor vårt AO, selv om det har

vært gjort enkelte forsøk. Armed Elements har vi også klart å holde ute av AO, og det siste året er et 30-talls infiltratører tatt på Blueline og avvist etter å ha blitt avvæpnet og forhørt. Det skyldes i første rekke et annet særpreg for Norbatt i forhold til de andre bataljonene. Vi har patruljer ute i terrenget om natten, i tillegg til at vi - også som de eneste - bruker hunder i patruljetjenesten. Denne kontingenten har vi ingen sikre indisier på at Armed Elements har klart å passere vårt område på vei til Israel.

I tillegg til å hindre partene i å etablere seg i Norbatts område og å holde partene i konflikten fra hverandre i det samme området, har Norbatt også som oppgave å sørge for ro og orden, samt sikkerhet for sivilbefolkningen og å drive humanitært arbeid basert på tildelte og rådende ressurser.

Til å løse det oppdraget vi er pålagt, benytter Norbatt seg i første rekke av sjekkposter (CP'er), observasjonsposter (OP'er), patruljer og utrykningsstyrker. Bataljonen opererer med rundt 13 CP'er, 19 OP'er og 20-30 patruljer. Det gir en meget god dekning av AO, og en kontroll og sikkerhet få av bataljonene har maken til. Norbatts hovedkvarter ligger i Ebel Es Saqi, og ellers har bataljonen posisjoner i samtlige byer i AO. Befolkningstallet i vårt område er rundt 20.000. Innbyggerne er hovedsaklig sunnimuslimer (ca 77%), mens resten fordeler seg noenlunde likt på kristne, shia-muslimer og drusere. Den største byen i Norbatt er Chebaa, som har 8-10.000 innbyggere. Og som en kuriositet kan vi til slutt nevne at det fra Norbatt til Norge er ca. 3.700 kilometer.

Det skjedde i XXII

Kontingent XXII ble mer innholdsrik enn de fleste vel hadde trodd på forhånd. Like over nyttår ble til sammen 65 sivile deportert fra Norbatts ansvarssområde, og forholdet til IDF, DFF og GSS tilspisset seg. En israelsk lekkasje fra et lukket møte tilla bataljonssjefen uttalelser han ikke hadde kommet med, og verdens oppmerksomhet ble plutselig rettet mot Norbatt. Men vi klarte å rette oppmerksomheten mot det saken virkelig dreide seg om. Deportasjoner og brudd

på konvensjoner. Vi opplevde også en dødsulykke da en FMR-vogn veltet ved PI-høyden, og at to av våre soldater fra Blat ble såret etter Israelsk stridsvognbeskytning. Men også gledelige ting skjedde. Veien til Chebaa ble ferdig, og for første gang i Norbatts historie kan ferdsel mellom samtlige posisjoner i AO foregå innenfor Blueline. Og vi skal heller ikke glemme at FN's fredsbevarende styrker fikk Nobels Fredspris 10. desember 1988.

Deportert fra norsk FN-område

sen er kalt inn på toppet for sine uttalelser. I årene 1980-81 var Ødegaard nestkommanderende UNIFIL...
do en ødel mens kjøret vogn rierend ikke løsn Den isjeldte FN tenge to v mulig å rei. NIFIL-omr det øvrige Isr
ns k for

israelske, som ner. for

slag me

fore så farleg m nazistiske overgrepa mot

FN-obersten har ret

EN MYE MISBRUKT diskusjonsteknikk er å person andre meninger en vedkommende fak så å argumentere mot disse. Gjennom det trerksomheten bort fra de alvorlige forhold selveier seg om. Det er nettopp med uttalelse

Israel ødela norske FN-biler

Tyr (NTB-AFP): En pansvogn fra den israelske hær ødela tirsdag flere norske militær-kjøretøyer og finsk lastebil ved en FN-sperring nær det norske UNIFIL-hovedkvarteret i Ejaqi i Sør-Libanon. Inndater kom til skade under en alvorlige norsk-israelsisoden. De norske soldatene påførte UNIFIL-kjøretøyer vers av veien for å hindre aelerne i å komme inn i området. Men israelerne kjøen tung Merkava-parvogn mot FN-kjøretøyen tvang gjennom en gruppe ke jeoper med melder det

hæren gikk i går morges inn i to landsbyer i Sør-Libanon og tok med seg 26 av dem. Disse ble seinere deportert

Gaza og Vestbredden, part til voldsomme tester.

Israelske granater mot FN i Libanon

TYR (NTB-AP-AFP): To granater som ble avfyrt fra Israels sikkerhetssone i Sør-Libanon onsdag morgen traff hovedkvarteret til FN's fredsbevarende styrker, men uten å eksplodere, opplyser UNIFILs talsmann Timur Goksel. Goksel ble granatene vrt fra et sted i nærheten av jayoun. Dette er hovedkvarteret til den israelsk-støttede militisen Den sørlige hær (SLA).

rer sikkerhetssonen sammen med israelske soldater. En av granatene landet i hagen til generalmajor Lars-Erik Wahlgren som leder bevarende Den andre lom leiron enske og fi gen kom til raelse

operasjon innen Israels selverklarte sikkerhetssone i Libanon

Sterk reaksjon - Karlsten fortjener bedre norsk støtte

Jerusalem: Israels formelle klage FN-st